အမှာစာ

လူထုဦးလှဟာ ၁၉၅၄ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၅၇ ခုနှစ်အထိ ရန်ကုန်ထောင်ကြီး (ယခုဖျက်သိမ်းပြီး) ထဲမှာ သုံးနှစ်ကျော် အကျဉ်းခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလို အကျဉ်းခံနေရစဉ်ကာလအတွင်းမှာ သတင်းစာဆရာလည်းဖြစ် လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ဓာတ်လည်း ရှိသူဖြစ်တဲ့အတွက် သူနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရသူအချို့ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်း၊ ထောင်ထဲရောက်ရှိလာရတဲ့ အကြောင်းစုံ အဖုံဖုံတို့ကို စုံစမ်းမေးမြန်း လေ့လာမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်။ အကျဉ်းခံရသူတွေရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းနဲ့ ထောင်ထဲရောက်ရရတဲ့ အကြောင်းရင်းများကို သိရှိရရင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့အတွက် နည်းလမ်းကောင်းတွေ ရရှိလာမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါ။ အဓိကကတော့ ထောင်တံခါးတွေ ပိတ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ လူထုဦးလှဟာ ထောင်အတွေ့အကြုံ အခြေခံစာအုပ်ပေါင်း (၉) အုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်တွေထဲက "ထောင်နှင့်လူသား" ဟာ စာပေဗိမာန်ဆုရရှိပြီး "လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ" ကတော့ ယူနက်စကိုဆုများ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

လူထုဦးလှဟာ သုံးနှစ်တာ အကျဉ်းခံရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး "ဘိုးသူတော်မျက်စိလည်လေ ဆွမ်းဆန်ရလေ" လို့ ပုံခိုင်းပြီး အကောင်းဘက်က ရည်ညွှန်းကာ အရှုံးဖောက် ပြောဆိုလေ့ရှိပါတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အဆိုးထဲက အကောင်း၊ အရှုံးထဲကအမြတ် ထုတ်ယူရပုံကို ဆိုလိုချင်တာပါ။

လူထုဦးလှရဲ့ ထောင်အတွေ့အကြုံများပေါ်ကနေ အကျဉ်းထောင်တံခါးတွေ ကျဉ်းသည်ထက် ကျဉ်းစေရေးအတွက် လူမှုပြုပြင်ရေးလုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လူထုဦးလှရဲ့ ထောင်အတွေ့အကြုံစာအုပ်များကို လူထုဦးလှ အသက် (၁၀၀) ပြည့် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လူထုကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်က ပြန်လည်ထုတ်ဝေလိုက်ရပါတယ်။

အကျဉ်းခန်းတံခါးများပိတ်ပြီး စာသင်ခန်းတံခါးများ ပွင့်ကြပါစေ။

ထုတ်ဝေသူ

မိတ်ဆက်

(၁၀) ပေ၊ (၇) ပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိ တိုက်ခန်းကလေးထဲတွင် သူတို့တစ်တွေ တော်တော်များများစု၍ နေကြရ၏။ ဤတိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် သူတို့တစ်တွေသည် အတူတွဲ၍ သီချင်းများကို သီဆိုနေကြ၏။ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးနေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နပန်းလုံးနေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုးသတ်နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ငြိမ်သက်စွာနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆဲရေးနေကြ၏။

နံနက် (၆) နာရီအချိန်တွင် တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်သောကြောင့် ခြေညောင်းလက်ဆန့် ဟိုအနီးဒီအနား သွားနိုင်၏။ အုတ်တံတိုင်းကြီးအတွင်းက သီးသန့်အုတ်တံတိုင်းကလေးအတွင်း၌သာဖြစ်၏။ ညနေ (၆) နာရီဆိုလျှင် ဤတိုက်ခန်းငယ်ကလေးအတွင်း၌ တစ်ညတာအတွက် မစင်အိုး၊ ဆီးအိုးများနှင့်အတူ သူတို့ကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ ကြီးမားခိုင်ခံ့သော သံတံခါးကြီးကို လက်တစ်ဝါးခန့်ရှိ သော့ခလောက်ကြီး၊ လက်ညှိုးခန့်ရှိ သော့ချောင်းကြီးဖြင့် ခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထောင်ပိတ်သူသည် ၃–၄ ချက် ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းကျဉ်းကလေး၏ တံခါးကြီးကို ပိတ်ခါစတွင် သူတို့တစ်တွေသည် အစသော် မှိုင်သွားကြ၏။ မကြာမီသော အချိန်ပိုင်းတွင် စကားပြောလာကြ၏။ သီချင်းဆိုကြ၏။ ရန်ဖြစ်ကြ၏။ ဆဲဆိုကြ၏။ ရယ်မောကြ၏။ ငိုကြ၏။ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

x x x

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးအတွင်း ၁၉၅၄၊ ၅၅၊ ၅၆ ခုနှစ်များက နေ့ရိုက် အဆင်

ပြေသလို တဖြည်းဖြည်း မှတ်ယူရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ရေးသားရာ၌ လက်နှင့်ရေးသည်ဟု ကျွန်တော်မဆိုနိုင်ပါ။ 'ရင်' နှင့် ရေးခဲ့သည်ဟုပင် ဆိုလိုက်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ စာလုံးတစ်လုံးစီကို ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းလက်ဖြင့် ရေးပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏လက်မောင်းနှင့် လက်ချောင်းကလေးများသည် စာလုံးများကိုသာ ရေးမှတ်နေကြခြင်းဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များကိုမူ 'ရင်' နှင့်သာ မှတ်ရ၊ တေးရ၊ ရေးရပါသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်ဆိုသည့် ဤအချက်မှာ မပိုလွန်းသည်ကို စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင်ပင် စာအုပ်ကိုဖတ်သွားရင်း ခံစားတွေ့ထိရလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး ယုံကြည်ပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် မပြောကောင်းပြောကောင်း မိတ်ဆွေသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်နေ၍ ရန်ကုန်၌အဖမ်းခံရပြီး မန္တလေးမြို့ နန်းတော်အနောက်မြောက်ထောင့်ရှိ ထောင်ကြီးအတွင်းသို့ပို့ကာ အချုပ်အနှောင်ချထားခြင်း ခံရသည်ဆိုပါစို့၊ မိတ်ဆွေ၏ ဆွေမျိုးမိဘ၊ ဇနီးနှင့်သားသမီးတို့သည်လည်း ရန်ကုန်မှ အိုးအိမ်ကိုခွာ၍ လာရန်မလွယ်။ အလုပ်အကိုင်၊ နေရေးစားရေး၊ အိမ်စောင့်ကိစ္စ၊ ကလေးများကျောင်းသွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ငွေရေးကြေးရေးကြောင့် ရန်ကုန်မှခွာ၍ မန္တလေးသို့လိုက်ရန်မှာ မလွယ်ကူ၊ ခဏသွား ခဏပြန်၍လည်း ဘာမှအကြောင်းမထူး၊ ကြာကြာနေနိုင်သည်တိုင်အောင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်၊ မကူညီနိုင်။ သို့နှင့် (၃) နှစ်၊ (၃) လတိုင်တိုင် မိတ်ဆွေ၏ဇနီးသည် (၃) ခေါက်သာ မန္တလေးသို့လာနိုင်ပြီး မိတ်ဆွေ၏ကလေးများကိုမူ အလှည့်ကျသာ ခေါ်လာနိုင်သဖြင့် (၃) နှစ် (၃) လလုံးမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ကြိမ်စီသာ မြင်တွေ့ရမည်၊ ကလေး

အငယ်ဆုံးသည် မိတ်ဆွေကိုပင် မမှတ်မိတော့ဟု ဆိုချေသော် ထိုနေ့၊ လ၊ နှစ်များအတွင်း မိတ်ဆွေသည် အကျဉ်းထောင်ထဲရှိ မိမိသားသမီးအရွယ် ကလေးလူငယ်များအပေါ် စိတ်ဝင်စား၍ သူတို့တစ်တွေ ထောင်ကြီးအတွင်း ရောက်လာရသည့် အကြောင်းများကိုသာ သားချင်းသမီးချင်းစာနာပြီး မေးမြန်းနေလိမ့်မည်၊ သူတို့ကို တတ်အားသမျှ ကူညီနေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေများသိသည့်အတိုင်း သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းများကို ငယ်စဉ်အခါကတည်းက တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ အထူးအားဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များ၏ အနာဂတ်ရေးသာယာမှုကို စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် သားသမီး (၅) ယောက်နှင့် ဝေးဝေးလံလံ ခွဲခွာနေရသူ၊ အကျဉ်းသားဘဝနှင့် အချုပ်ခံနေသူဖြစ်ခဲ့ပေရာ ထောင်ကြီးအတွင်း၌ နေ့စဉ်တွေ့နေရသော မိမိ၏တူအရွယ် သားအရွယ်များ၏ "ဘဝ" များကို အဘယ်မှာလျှင် များစွာ စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

မိတ်ဆွေသည် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားဖြစ်၍ တွေ့လိုသူတိုင်းနှင့်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်မတွေ့ရ၊ အဝေးမြို့၌ အနည်းအပါးသာ ရှိသော ဆွေမျိုးရင်းချာများနှင့်သာ တွေ့ရ၏။ ထိုဆွေမျိုးထဲက အချို့ကလည်းကြောက်၍ မိတ်ဆွေထံသို့ မလာဝံ့။ တွေ့ရသည်မှာလည်း စုံထောက်ကြီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာသာလျှင် ဖြစ်၏။ ထိုစုံထောက်ကြီးကလည်း လျက်ဆားမှာသည်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်၊ သံပရာသီးမှာသည်ကအစ လိုက်၍ ရေးမှတ်နေ၏။ တွေ့ရသည်မှာလည်း ရက်သတ္တတစ်ပတ်မှ (၂) ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်လျှင် (၁၅) မိနစ် နာရီဝက်

သာဆိုပါမူ မိတ်ဆွေ၏ အပေါင်းအသင်းနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာသည် အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌သာ ရှိရပေမည် မဟုတ်ပါလော။

ဤလူရွယ်လူငယ်များသည် ဘာကြောင့် ထောင်ထဲကို ရောက်လာရသနည်း? ထောင်သည် သူတို့၏နေရာမဟုတ်၊ ထောင်ထဲတွင် လူငယ်လူရွယ်တွေ မည်သည့်အတွက် ဤမျှ များနေရသနည်း။

သူတို့တစ်တွေသည် ကျောင်းများ၊ တက္ကသိုလ်များ၊ အလုပ်ရုံစက်ရုံများ၊ လယ်ယာများ၊ တိုင်းပြည်ကာကွယ်သော စစ်တပ်၊ ရဲအဖွဲ့များ၌သာ ရှိသင့်ကြသော အရွယ်တွေမဟုတ်ပါလော? ဤအရွယ်ကောင်းတွေသည် ထောင်ထဲမှာမဟုတ်ကြဘဲ၊ အပြင်လောကတွင် ပညာသင်နေကြမည်၊ တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်အားများပေးနေကြမည်ဆိုလျှင် မည်မျှ တန်ဖိုးရှိပေမည်နည်း။

ဤသို့သော စဉ်းစားချက်များနှင့် ကျွန်တော်သည် အခွင့်သာသည့်အခါတိုင်း လူငယ်လူရွယ်အချို့ကိုခေါ်ကာ သူတို့၏ ဘဝဇာတ်စဉ်ကို မေးမြန်းပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စုံထောက်အရာရှိများထံတွင် ကောင်းကောင်းကြီး အစစ်ခံထားရဖူးသူဖြစ်ရာ အဖြေမှန်ရအောင် မည်သို့မေးရမည်ဆိုသည့်နည်း တော်တော်စုံစုံလည်း သိနေပါပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ယခုတင်ပြလိုက်သော အချက်အလက်များမှာမူ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်နည်းများဖြင့် စုံစမ်းထားခြင်းများဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက်အလက်များသည် (၉၉) ရာခိုင်နှုန်း မှန်သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

ဝန်ခံပါသည်။ တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် အညာခံရဖူးပါသည်။ (၁၈) နှစ်အရွယ် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ကိုယ်သူ စိန်ပေါ်ကျောင်းသားဟု ပြောပါသည်။ သူ့အမှုကို မိန်းမစိုးမှုဟု ဆိုပါသည်။ ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူ ဝန်ထောက်မည်သူမည်ဝါ၏သမီး၊

မိန်းကလေးက သဘောတူပြီး ခိုးရာလိုက်၍ သေတ္တာခွဲခဲ့ရာ ရည်းစားသေတ္တာမဟုတ်ဘဲ အဖေကြီးသေတ္တာဖြစ်နေ၍ သူနှင့်အတူ (၅) ရက်ပေါင်းသင်းနေပြီးမှ သမီးကိုချော့ခေါ်ပြီး သေတ္တာခိုးမှုနှင့် တရားစွဲသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူပြောသောအမှုမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်သည့်ပြင် ပြောပုံမှာလည်း ဟုတ်သည်ဟုပင် ထင်ရပါသည်။ အခြားနည်းများနှင့် ကျွန်တော်ပြန်၍ ထောက်လှမ်းစစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ထိုသူငယ်ပြောသည်များမှာ တစ်ခုမှမမှန်၊ သူ့အမှုမှာ ငွေလိမ်မှုဖြစ်နေပါသည်။ အာမခံမည့်သူမရှိ၍ အချုပ်ခံနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုကဲ့သို့သော ခေတ်သစ်ပြောင်းချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်၌ လူရွယ်လူငယ်တို့၏ အနာဂတ်ရေးများကို စိတ်ဝင်စားသူ အမျိုးသမီး အမျိုးသား လူငယ်ကျောင်းသားများ များစွာတိုးတက်များပြားလာသည်ကို တွေ့ရသည်မှာ ဝမ်းသာဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်လိုသူတွေ များလာသည်နှင့် မကာမိအောင်ပင် ပြဿနာတွေကလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ရှုပ်ထွေးများပြားလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် နီးကြားသိတတ်သူများက အခြားသူများကိုပါ အပါခေါ်ရင်း ပို၍အလုပ်လုပ်ကြရပေလိမ့်မည်။

ထောင်တွင်းလူ့ဘဝ လေ့လာချက်စာအုပ်များကို ကျွန်တော်ရေးသားရာတွင် လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းများဖြင့် ပြည်သူ့အကျိုးကို စေတနာထက်သန်စွာ ထမ်းဆောင်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေဖို့မှာ ကျွန်တော်၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်တစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ အထူးအားဖြင့် "လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ" ဟု နာမည်ပေးလိုက်သော ဤစာအုပ်မှာ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးအတွင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ကြသော လူငယ်လူရွယ်ကလေးများ၏ ဘဝဇာတ်ရီး အမျိုးမျိုးဖြစ်ကြပေရာ ထိုအကြောင်းအရာအချက်အလက်

များသည် လူငယ်များ၏ အနာဂတ်ရေးကို ဖွံ့ဖြိုးစေလိုသော စေတနာဖြင့် ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းများကို ထမ်းဆောင်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အထူး အသုံးဝင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်တင်ပြလိုက်သော လူငယ်များကို စာရင်းလုပ်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် မွန်၊ ကရင်၊ ရခိုင်၊ ဗမာ၊ အိုင်ရန်းနီးယန်း အိန္ဒိယမှစ၍ လူမျိုးစုံ၊ ဘာသာစုံ၊ ဒေသစုံ၊ ဘဝစုံလူငယ်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဤလူငယ်များကို မိမိတို့၏ သွေးရင်းသားရင်း တူသားရင်းချာများနေရာတွင်ထား၍ စဉ်းစားကြည့်သော် မိတ်ဆွေ၏ 'ရင်' သည် မည်သို့ရှိပါမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် ငှက်ကလေးများကို လှောင်ချိုင့်ထဲ၌ ထည့်၍ လှောင်ထားသည်ကို တွေ့ဖူးကြပေသည်။ လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များသည် အတူနေအချင်းချင်း ခွပ်ကြ ဆိတ်ကြသည့် အခါလည်းရှိသည်။ အတူတကွ ကစားခုန်ပေါက် လွှပ်ရှားသီဆို စားသောက်နေကြသည့်အခါလည်း ရှိကြသည်။ မည်သို့ပင် မြူးထူးကြသည် ဆိုသည့်တိုင်အောင် လွတ်လပ်စွာ သွားလာပျံသန်းခွင့်၊ ချစ်သူများနှင့် အတူနေခွင့်မရှိဖြစ်ပေရာ အဘယ်မှာလျှင် တကယ် ပျော်မြူးကြသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။

ငှက်ငယ်များသည် ကောက်သီးကောက်နှံများကို စားကြသည်၊ ဖျက်ဆီးကြသည်၊ ထိုအတွက်ကြောင့် အသီးအနှံတွေပျက်ရသည်။ မှန်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် ငှက်ကလေးများကို လှောင်ချိုင့်တွင်း၌ မြင်ရသည့် ကြင်နာသောနှလုံးရှိသူတိုင်းသည် ငှက်ငယ်များ၌ ဘယ်သို့သော အပြစ်ရှိသည်ဆိုစေကာမူ ငှက်ငယ်များ၏နေရာမှာ လှောင်ချိုင့်မဖြစ်သင့်ဆိုသော အမြင်ကား ရှိကြမည်ချည်းဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အကျဉ်းထောင်အတွင်းမှ လူငယ်များ၏အကြောင်းကို ရေးသားရာတွင် "လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ" ဟု တင်စား၍ ကျွန်တော်ခေါ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

မြန်မာပြည်သူ့အပေါင်းသည် နစ်မြုပ်နေသော မြန်မာလူငယ်များကို နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ အကူအညီဖြင့် စုပေါင်းဝိုင်းဝန်း၍ ကယ်တင်နိုင်ကြပါစေ။

မြန်မာလူငယ်တို့၏ ဘဝသာယာဝပြောရေးအတွက် ထိထိရောက်ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

လူထုသတင်းစာတိုက်
၁၀ – ၁ – ၅၈